

Тая нощъ преминахме въ хендекътъ на една градина. Заранята замѣстихме какъ да е загубенитѣ части отъ облеклата ни, и сега, като се срамуваме да се вѣстимъ, каквито сме, предъ другаритѣ си въ хамбарътъ, мислимъ да отидемъ при нѣкои приятели градинари отвънъ градътъ, за да си починемъ и понаредимъ че тогазъ пакъ на работа.

Но Ерменецътъ кѣто че още невѣрваше. За да го увѣря пакъ азъ, дадохъ си сърдце и почнахъ да пѣя, или обрцахъ разговорътъ на друга страна. Кога отъ-веднажъ Ерменецътъ продума пакъ.

— При-всичко-това менѣ пакъ ми се струва, че вие не ще сте добри, рѣдовци, хора.

Намъ змия се сви около сърдцето. До пристанището на Еди-Куле има стража, както и вредъ по таквизъ мѣста. Съ едно мигване на окото си, кайкчиятъ можѣше да ни посочи на стражарѣтъ. Да бѣгаме прѣзъ морето бѣше невъзможно, и намъ се стори, че въ кайкѣтъ сме вече кѣто въ нѣкоя мишоловка, отъ която неможѣхме да изкочимъ. Но за добра честь превозачѣтъ продължи като че допълнѣваше предната си мисль.

— И вие така сте ме уплашили, щото би трѣбвало намъ-колко оки ракия да испия, за да ми се повърне сърдцето

Намъ одлекна на сърдцето ни; и така кайкчиятъ искаше да се пазари, и съ единъ бакшишъ да му захлушимъ устата.

Тогазъ зехме да се оплакваме, че прѣзъ нощта сме изгубили всичкитѣ си пари, че нищо друго не ни е останало освѣнъ онѣзи едининадесъ гроша, които има да му платимъ. Азъ, истина, наговарѣхъ Ганя, да му дадемъ още нѣщо, — но той одсѣчено се противѣше на това, като казваше, че не било нужно.